

Arrestnummer C1 1731 12014
Repertoriumnummer 2014/4873
Datum van uitspraak 28 november 2014
Notienummer griffie 2013/NT/579
Notienummer parket-generaal 2013/PGG/1948 2013/VJ11/579

Hypothecaire Inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 12/11/2014
Niet te registreren Anja WILLEMS Sa. inspecteur g.l.

COVER 01-0000005025-0001-0021-01-01-1

Hof van beroep Gent - tiende kamer - 2013/NT/579 - p. 2

2e blad

Not.nr. BG.66.RW.200022/09

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van

1. nr. de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur,
bevoegd voor het grondgebied provincie West-Vlaanderen,
met kantoren te 8200 Sint-Michiels, Koning Albert I - laan 12 bus 94,

elker tot herstel,

tegen

1. nr. 1960

geboren te op
handelaar,
wonende te Oudenburg,

2. nr. 1961

geboren te op
bedlende,
wonende te Oudenburg,

beklaagden,

verdacht van:

te in 2009, doch voor 12 mei 2009:

de eerste en de tweede:

A.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99, 1-1, 146-1°, 146-9e lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999), zoals laatst gewijzigd bij decreet van 27 maart 2009 (B.S., 15 mei 2009) tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijk plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, en zoals thans gecoördineerd als Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bij besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (B.S., 20 augustus 2009), houdende coördinatie van de decreetgeving van de ruimtelijke ordening, en bij inbreuk op artikel 4.2.1.a) en artikel 6.1.1. alinea 1-1° van deze Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zonder stedenbouwkundige vergunning een historische hoeve te hebben verbouwd en uitgebreid als volgt:

PAGE 01-00000050029-0002-0021-01-01-4

- Aan het hoofdgebouw (1) met anderhalve bouwlaag (gevelhoogte 4,36 m) en zadeldak (nokhoogte 8,50 m) en grondvlak 19,50 x 6,30 m werden binnenverbouwingen uitgevoerd. Oude binnenmuren werden verwijderd om een open ruimte te creëren. Steunbalken, pilaren en een nieuwe draagvloer werden aangebracht. Alle binnenmuren werden opnieuw bepleisterd en "valse" plafonds werden aangebracht. De originele draagbalken van het dak werden behouden. De dakstructuur werd vernieuwd. Diverse dakhakramen werden in beide dakvlakken aangebracht.

In de westelijke topgevel werd een bestaande raamopening gewijzigd. Volgens de plannen was aan deze gevel ook centraal een schoorsteen aangebouwd. Deze werd afgebroken.

Aan de oostelijke topgevel was er ook een schoorsteen, en ook deze werd verwijderd.

- De aanbouw met lessenaarsdak (2) in rode baksteen (gevelhoogte 2,27 m en hoogste punt 5,25 m) met grondvlak 6,64 m x 6,30 m heeft als bestemming CV-ruimte en wasplaats. Wellicht ging het hier om kleine aangebouwde stallingen / bergingen. Op één plaats is er cementering aanwezig op de plaats waar een tussenmuurtje aanwezig was. De oorspronkelijke dakvorm is verdwenen. Vermoedelijk was deze veel lager dan het bestaande lessenaarsdak.

De bestaande constructie is een volledige nieuwbouw met nieuwe fundering, spouwmuren en dakconstructie en volgende afmetingen: gevelhoogte straatgevel 2,27 m en schuine zijgevels van 2,27 tot hoogste punt 5,25 m. Het grondvlak meet 6,64 op 6,30 m. In een zijgevel is er een deuropening en aan de straatgevel 3 kleine raamopeningen.

Aan weerszijden van deze constructie werd in het verlengde van de straatgevel een afscheidingsmuurtje aangebouwd over een lengte van telkens 2,10 m en hoogte 1,80 m.

- De dwarse aanbouw (3) aan het hoofdgebouw heeft een zadeldak met afmetingen : gevelhoogte 2,60 m, nokhoogte 6,50 m en grondvlak 12,10 x 6,71 m. Dit gedeelte van de woning omvat de inkomhall met vestiaire en toilet, keuken, berging en trap naar de verdieping.

De verdieping werd ingericht als berging, slaapkamer en badkamer.

Nieuwe veluxramen werden aangebracht.

Uit de plannen valt op te maken dat de oorspronkelijke binnen- en buitenmuren grotendeels werden gesloopt en slechts gedeeltelijk werden behouden. Ter hoogte van de inkomhall werd over een breedte van 7,69 meter ramen en deur aangebracht. Aan de zijde van de keuken en naar de binnenkoer gericht werd de gevel onderbroken over een breedte van 7,71 meter. Het gebouw werd op deze plaats uitgebreid met een gelijkvloerse uitbouw (8) over de lengte van het gebouw (12,10 m) en met een breedte van 1,30 m met plat dak en een hoogte van 3,00 m.

- De kleine aanbouw (4) in rode baksteen aan deze dwarse aanbouw met zadeldak is lager (nokhoogte 5,60 m) en smaller. Het grondvlak meet 4,60 m x 5,00 m en wordt gebruikt als bureau, open tot in de nok met een gedeeltelijk tussenverdiep dienstdoend als berging bij het bureau.

Ter plaatse is niet meer vaststelbaar of er effectief een constructie aanwezig was op deze plaats. De muren in rode baksteen, de dakconstructie, ramen, aansluiting op gevel van de dwarse aanbouw zijn niet heel recent, doch duidelijk niet de oorspronkelijke constructie.

- Ten zuidwesten van de bestaande woning en met een hoek aangebouwd aan de dwarse aanbouw (3) en de gelijkvloerse uitbouw (8) werd een nieuw gedeelte (6) gebouwd bestaande uit een gelijkvloers met plat dak, afmetingen grondvlak 6,30 m x 12,00 m en een gevelhoogte van 3,00 m. Deze constructie wordt op het plan omschreven als "kangoeraewoning" en omvat volgende ruimtes : woonruimte, badkamer en slaapkamer. De "kangoeraewoning" is via een doorgang met de deur vanuit de keuken bereikbaar. Aan de noordzijde werd een grote raampartij voorzien. Dit nieuwbouwgedeelte werd opgericht op een afstand van 4,27 m van het openbaar domein, meer bepaald het domein van de autosnelweg.

- In het verlengde van de scheidingsmuur aan de straatzijde werd een nieuw gedeelte muur (9) (her)opgericht over een lengte van 3,75 m in rode baksteen. Als daksteen werden rode bakstenen op de kopse kant over de gehele lengte van de muur aangebracht.

- ligging:

- kadaster:

- oppervlakte: 25 are 10 centiare
53 are 82 centiare

- eigenaars:

1. , geboren te op
wonende

2. , geboren te op
wonende

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg te Brugge, 16de kamer, besliste bij vonnis van 10 april 2013 op tegenspraak als volgt:

"Verklaart de tenlastelegging in hoofde van beide beklaagden bewezen.

Wijst het verzoek van beide beklaagden tot het gelasten van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling af als ongegrond.

Veroordeelt eerste beklagde voor de bewezen verklaarde tenlastelegging tot een geldboete van honderd euro.

Veroordeelt tweede beklagde voor de bewezen verklaarde tenlastelegging tot een geldboete van honderd euro.

Veroordeelt beklagden elk voor de helft tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, tot heden in totaal begroot op de som van 153,75 euro, hetzij elk 76,87 euro.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd bij de wetten van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992, 24 december 1993, 26 juni 2000 en 7 februari 2003 voormelde geldboeten met vijfenveertig opdecimes verhoogd worden en aldus gebracht op telkens 550,00 euro.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboeten zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens één maand.

Verplicht de veroordeelden elk een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met 50 opdecimes en aldus gebracht op telkens honderdvijftig euro (150,00 euro) te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (...).

Legt de veroordeelden elk de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken op van telkens eenenvijftig euro twintig cent (51,20 euro) (...).

Beveelt de beklagden over te gaan tot het herstel van de plaats te kadastraal gekend onder

In de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden, dit door:

- het verwijderen van de aanbouw met lessenaarsdak (nr. 2 op de plannen bij het schrijven van de gemeente dd. 10 juni 2010), (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;
- het verwijderen van de aanbouw (nr. 8 op de plannen bij het schrijven van de gemeente dd. 10 juni 2010) aan het oorspronkelijke hoofdgebouw, (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;
- het verwijderen van de nieuwe gelijkvloerse uitbouw (nr. 6 op de plannen bij het schrijven van de gemeente dd. 10 juni 2010), (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein;
- het verwijderen van de gedeelte nieuw gemetste muur (nr. 7-9 op de plannen bij het schrijven van de gemeente dd. 10 juni 2010), (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oudenburg van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van 125 euro per persoon en per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 25 april 2013 door de beide beklaagden tegen alle beschikkingen;
- 25 april 2013 door het openbaar ministerie tegen de beide beklaagden.

1.3 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 24 oktober 2014 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Evert Vervaet, advocaat met kantoor te Boelschoot, voor meester Konstantijn Roelandt, advocaat met kantoor te Gent,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, substituut-procureur-generaal,
- de eiser tot herstel in zijn middelen, vertegenwoordigd door meester Liesbeth Tommelein, voor meester Bart Bronders, beiden advocaat met kantoor te Oostende.

2. De hoger beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

3. De aan de beide beklaagden te last gelegde feiten situeren zich, voor zover bewezen, in de periode van 1 januari 2009 tot 12 mei 2009. Deze feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn voor het geheel van de feiten slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is op 11 mei 2009. De verjaring van de strafvordering werd geldig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie op 25 april 2013. Sindsdien is geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

4.1 In de toelastlegging zijn de artikelen van de strafbaarstelling en bestraffing deels onvolledig en deels overbodig aangeduid.

Ook werden ten onrechte de bepalingen vermeld van het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving van de ruimtelijke ordening. Deze bepalingen zijn immers maar in werking getreden op 1 september 2009. Ten laste

gelegde feiten moeten omschreven worden volgens de strafwet die gold op het ogenblik dat de misdrijven gepleegd werden. Wel moet de strafrechter die vaststelt dat sedert de datum van de feiten en de beoordeling ervan de strafwet gewijzigd werd, nagaan of de feitelijke gedragingen op het moment van de beoordeling nog steeds strafbaar zijn gesteld. Dit nazicht maakt echter geen deel uit van de correcte misdrijfschrijving.

Het hof verbetert de telastlegging dan ook als volgt:

"Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, en 99, § 1, lid 1, 1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, lid 1, 1°, 147 en 149 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999), zonder stedenbouwkundige vergunning een historische hoeve te hebben verbouwd en uitgebreid als volgt (...)"

4.2 Het is duidelijk dat de beklaagden zijn vervolgd om het misdrijf, voor zover bewezen, hetzij als dader, hetzij als mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek te hebben gepleegd.

Het hof vult de telastlegging bijgevolg aan als volgt:

"Als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek door het misdrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden, door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, dit misdrijf rechtstreeks uitgelakt te hebben."

4.3 Het hof verbetert de volgende materiële vergissingen in de telastlegging:

- waar onder het eerste streepje staat *"Diverse dagvlakramen werden in beide dakvlakken aangebracht."* dient het woord *"dagvlakramen"* te worden gelezen als *"dakvlakramen"*;
- in de omschrijving van de kadastrale ligging moet waar staat *"* worden gelezen als *"*.

4.4 Het hof laat de vermelding in het vierde gedachtenstreepje van *"Ter plaatse ... de oorspronkelijke constructie."* weg.

5. De dagvaarding werd overgeschreven in de registers van de hypotheekbewaarder van het gebied waar het goed is gelegen.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting van het hof is het misdrijf van de telastlegging voor de beide beklaagden voor het hof bewezen gebleven. De feiten worden door de beklaagden ook niet betwist. De beklaagden zijn eigenaar van de historische hoeve nader omschreven in de telastlegging en zij verbouwden samen de hoeve en breidden deze uit door oprichting van bijkomende bouwwerken en het vergroten van bestaande gebouwen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

De feiten maken op heden nog steeds een inbreuk uit, namelijk op artikel 4.2.1., 1°, a) en c), en zijn thans strafbaar op grond van artikel 6.1.1., lid 1, 1°, 6.1.3. en 6.1.41, § 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VORO). De straffen zijn niet gewijzigd.

7.1 Terecht heeft de eerste rechter er op gewezen dat de beklaagden een manifest wederrechtelijke toestand tot stand brachten. In een historische hoeve voerden zij onvergund onder meer in het hoofdgebouw verschillende verbouwingen binnen uit, van de bestaande aanbouw met lessenaarsdak maakten zij een volledige nieuwbouw met nieuwe fundering, spouwmuren en dakconstructie, in de dwarse aanbouw sloopten zij grotendeels de binnen- en buitenmuren en breidden zij het gebouw uit over een lengte van 12,10 m, met een breedte van 1,30 m met plat dak, zij verbouwden een kleine aanbouw aan de dwarse aanbouw, zij richtten aan de bestaande woning een nieuw gebouw op, genoemd "kangoeroewoning" met woonruimte, badkamer en slaapkamer, en in het verlengde van de scheidingmuur aan de straatzijde werd een nieuw gedeelte muur over een lengte van 3,75 m bijgebouwd.

De beklaagden pleegden aldus op grove wijze een inbreuk op de regelgeving inzake ruimtelijke ordening. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen, maakten zij totaal ondergeschikt aan hun eigen belangen.

7.2 Gelet op de aard, omvang en ernst van de bewezen feiten gaat het hof niet in op de vraag van de beklaagden om de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te staan. De op te leggen geldboeten, die hier aangewezen zijn, zijn ook niet van aard enige sociale reclassering in het gedrang te brengen of op onevenredige wijze de sociale declassering van de beklaagden te bewerkstelligen.

7.3 Eveneens gelet op de aard, omvang en ernst van de bewezen feiten en de ingesteldheid van de beklaagden die eruit blijkt, zijn de door de eerste rechter opgelegde geldboeten ontoereikend om de beklaagden passend te wijzen op het ontoelaatbare van hun handelen en om hen te weerhouden nog gelijkaardige feiten te plegen.

De hierna bepaalde geldboeten zijn voor ieder van de beklaagden een meer passende bestraffing daartoe. Daarbij houdt het hof in hun voordeel rekening met het feit dat de tweede beklaagde een blanco strafregister heeft en de eerste beklaagde nog niet voor gelijkaardige feiten werd veroordeeld. Teneinde ieder van de beklaagden er toe aan te zetten de geldboete te voldoen is het opleggen van een vervangende gevangenisstraf zoals hierna bepaald verantwoord.

De geldboeten moeten worden vermeerderd met 45 decimen, nu de feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012.

Nu de straf op te leggen aan de beklaagden de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, zij tot op heden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagden zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zullen schuldig maken, wordt voor elk van de beklaagden uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

8. De eerste rechter besliste correct over de bijdrage tot het Slachtofferfonds, de vergoeding voor administratieve kosten en de omvang van de gerechtskosten.

Aangezien echter de beklaagden worden veroordeeld wegens eenzelfde misdrijf door een zelfde vonnis zijn zij, nu er geen redenen zijn om toepassing te maken van artikel 50, lid 3 Strafwetboek, hoofdtejkgehouden tot de kosten.

9.1 Bij brief van 20 januari 2011 leidde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellvordering in bij het parket. Zij was vergezeld van het vereiste voorafgaand positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

De vordering strekt tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, dit is, met verwijzing naar de aanduiding op de plannen uit het schrijven van de gemeente Oudenburg van 10 juni 2010 (zie de stukken 32 tot en met 38 strafdossier en de plannen in bijlage van stuk 3 van het bundel van de elser tot herstel):

- het verwijderen van de aanbouw met lessenaarsdak (aangeduid met nr. 2 op de plannen in het voormeld schrijven van 10 juni 2010), (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,
- het verwijderen van de aanbouw (aangeduid met nr. 8 op de plannen in het voormeld schrijven van 10 juni 2010) aan het oorspronkelijke hoofdgebouw (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,
- het verwijderen van de nieuwe gelijkvloerse uitbouw (aangeduid met nr. 6 op de plannen in het voormeld schrijven van 10 juni 2010), (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,
- het verwijderen van het gedeelte nieuw gemetste muur (aangeduid met nr. 7 en 9 op de plannen in het voormeld schrijven van 10 juni 2010), (inclusief eventuele vloerplaat en fundamenteën), het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein.

In de conclusie voor het hof vordert de eiser tot herstel de beklaagden ook te veroordelen tot staking van het strijdig gebruik.

9.2 Voor de strafrechter is de herstellvordering enkel ontvankelijk in de mate deze steunt op een ten laste gelegd misdrijf. De beklaagden zijn niet vervolgd voor een strijdig gebruik. De vordering tot staking van het strijdig gebruik is derhalve niet ontvankelijk.

9.3 De beklaagden voeren in conclusie voor het hof aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn dat zij zouden moeten overgaan tot afbraak van een deel van de woning, waarvan achteraf zou blijken dat dit voor regularisatie vatbaar was. Meer bepaald wijzen zij er op dat zij een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen tegen de beslissing van de Deputatie van West-Vlaanderen van 19 januari 2012 waarbij hun regularisatieaanvraag werd geweigerd, en dat de zaak reeds bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen op de hoorzitting van 17 september 2012 werd gepleit, zodat het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen "elke dag (kan) gaan binnen komen".

Voor zover de beklaagden aldus beogen, net als voor de eerste rechter, uitstel te bekomen van de beslissing door het hof over de herstellvordering tot de Raad voor Vergunningsbetwistingen uitspraak zal hebben gedaan, is het hof van oordeel dat op die vraag niet moet worden ingegaan. Er is nog geen regularisatie geschied, zodat de vorderende overheid de maatregel van herstel kan vorderen en de rechter krachtens artikel 6.1.41 VCRO de gevorderde herstelmaatregel moet bevelen voor zover deze intern en extern wettig is. De herstellvordering behoudt immers haar onderwerp zolang de onrechtmatige gevolgen van het misdrijf blijven voortbestaan, dit is zolang het herstel niet wordt uitgevoerd of er een regularisatie overeenkomstig een daartoe verkregen vergunning is. Wanneer het arrest van de Raad voor Vergunningsbetwisting mag worden verwacht is ook onzeker: dat dit binnenkort zou zijn blijkt uit geen enkel stuk. Een eventuele vernietiging door de Raad voor Vergunningsbetwistingen brengt ook nog niet mee dat de beklaagden over een niet geschorste en dus uitvoerbare regularisatievergunning zullen beschikken. Indien het hof zou ingaan op de vraag van de beklaagden, zou de beslissing over de herstellvordering mogelijk nog jarenlang moeten worden uitgesteld. Dit zou de redelijke termijn om uitspraak te doen over de herstellvordering, die als een bijzondere vorm van vergoeding of teruggave moet worden beschouwd, ertoe strekkende een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het openbaar belang wordt geschaad, in het gedrang brengen. Er zijn dan ook geen redenen om de beslissing over de herstellvordering uit te stellen.

9.4.1 De beklaagden zijn van mening dat het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid behept is met een kennelijke onwettigheid wegens schending van artikel 6 EVRM (schending van de rechten van verdediging), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht: zij werden niet gehoord door de Hoge Raad zodat hen niet de kans werd geboden om verweer te voeren tegen de herstellvordering en stukken bij te brengen voor de Hoge Raad vooraleer zij haar advies omtrent de herstellvordering uitvaardigde. Zij stellen dat dit tot gevolg heeft dat het advies bij toepassing van artikel 159 Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten, en dat daaruit voortvloeit dat de gewestelijk stedenbouwkundig

Inspecteur niet (langer) over een eensluidend advies van de Hoge Raad beschikt en de herstellvordering per definitie onontvankelijk is in het licht van artikel 6.1.7 VCRO.

9.4.2 Krachtens artikel 159 Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen. De hoven en rechtbanken mogen geen gevolg geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen.

Het hof dient de beslissing van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid op haar wettigheid te toetsen. Deze controle strekt zich uit tot de externe wettigheid en interne wettigheid (machtsoverschrijding of machtsafwending).

9.4.3 Artikel 6 EVRM is niet van toepassing voor de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid dat immers geen uitspraak doet over de gegrondheid van de strafvordering.

9.4.4 Artikel 6.1.34 VCRO bepaalt:

"De Hoge Raad kan belanghebbenden schriftelijk horen telkens wanneer hij dit nodig acht voor een zorgvuldige feitenvinding of voor de eerbiediging van het verdedigingsbeginsel. (...)

Voor de toepassing van het eerste lid wordt onder "belanghebbenden" verstaan:

1° personen die getroffen worden of kunnen worden door de maatregel waaromtrent de Hoge Raad is geadieerd; (...)"

Van een hoorplicht is geen sprake.

Het eensluidend karakter van het advies geldt enkel en alleen ten opzichte van de herstellvorderende overheid en niet ten aanzien van de rechter. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid is immers geconcludeerd als een adviesorgaan van de uitvoerende macht, waarbij wordt tussengekomen in de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van die uitvoerende macht. De adviesbevoegdheid is een vorm van administratief toezicht op de concrete uitvoering van het handhavingsbeleid door de handhavende besturen (Memorie van Toelichting bij het ontwerp van decreet tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid, *Parl. St. VI. Parlement 2008-2009*, nr. 2011/1, p. 262). De rechter behoudt krachtens artikel 159 Grondwet de verplichting de bestuurlijke besluiten en verordeningen, waartoe de herstellvordering behoort, op hun wettigheid te toetsen. Het eensluidend advies is niet bindend voor de rechter.

Het feit dat de beklaagden niet werden gehoord brengt niet mee dat de rechten van de beklaagden zijn geschonden, nu de beklaagden voor de rechter alle gegevens kunnen voorleggen en alle middelen en verweer die zij nodig en nuttig achten tegen de herstellvordering kunnen aanvoeren.

Gelet op de voormelde conceptie van de Hoge Raad is ook geen sprake dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden: de Hoge Raad dient enkel rekening te houden met de gegevens die haar moeten worden voorgelegd door het herstellende bestuur. Uit het advies blijkt dat dit is gebeurd. De Hoge Raad beoordeelt soeverein of zij het nuttig acht de belanghabbe schriftelijk te horen. De rechter mag niet oordelen over de opportuniteit van de beslissing om al of niet te horen. Het feit dat de beklaagden voor de rechter alle middelen en verweer tegen de herstellvordering kunnen laten gelden is een voldoende en adequate mogelijkheid om het niet-gehoord zijn tegemoet te komen.

De beslissing van de Hoge Raad strookt met de wet en berust niet op machtsverschrijding of machtsafwendning.

Er zijn geen redenen om de beslissing van de Hoge Raad buiten toepassing te laten. De herstellvordering is wel degelijk ontvankelijk.

9.5.1 De beklaagden voeren vervolgens aan dat de herstellvordering onwettig is omdat zij steunt op onjuiste feiten en dat zij kennelijk onredelijk is. De gevorderde maatregel tot afbraak is volgens de beklaagden ook onredelijk.

9.5.2 Art. 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt:

"§ 1. Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. Dit gebeurt, onverminderd artikel 6.1.7 en 6.1.18, op vordering van de stedenbouwkundig Inspecteur of van het college van burgemeester en schepenen op wier grondgebied de werken, handelingen of wijzigingen, vermeld in artikel 6.1.1, werden uitgevoerd. De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of ondermeer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik;*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoonst dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individueeliseerbaar zijn."

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendings berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De vermelde bepalingen bevatten geen onweerlegbaar vermoeden dat, behoudens de mogelijkheid van bouw- of aanpassingswerken, de plaatselijke ordening steeds is geschaad zodra het misdrijf erin bestaat te hebben gehandeld in strijd met niet voor afwijking vatbare bestemmingsvoorschriften. De bepaling "voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken" in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° VCRM, houdt niet in dat zelfs wanneer de constructie vanuit het standpunt van de goede ruimtelijke ordening aanvaard kan worden, bij wettelijke onmogelijkheid tot regularisatie het herstel in de oorspronkelijke toestand, dit is de afbraak, moet worden bevolen.

Het bevelen van een herstelmaatregel verest dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften de afbraak steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

De omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening is bepalend voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41, § 1, 1°) als voor andere overtredingen (artikel 6.1.41, § 1, 2°). In beide gevallen blijft de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

9.5.3 Wat de, volgens hen, onjuiste feiten betreft, stellen de beklagden dat dat zij geen "nieuwe" "kangoeroewoning" hebben gebouwd, aangezien er altijd twee woningen hebben gestaan. Zij verwijzen naar de aankoopakte van 30 april 1988, waarbij de tweede beklagde eigenaar werd van het onroerend goed, waaruit blijkt dat er op de een woning was geadresseerd en een woning op nr. .

Uit de aankoopakte blijkt dat het onroerend goed werd beschreven als volgt:

"*Een hofstede bestaande uit woonhuis, stallen, hofplaats, medegaand erf en bouwland, er staande en gelegen groot volgens meting in titel één hectare, doch thans na verkoop van zestien aren zestig centiaren grond aan de gemeente , bekend ten kadaster in de groot drieëntachtig aren veertig centiaren, palende of hebben gepaald (...)*"

In de aankoopakte is enkel sprake van "woonhuis" en dus niet van twee woningen. Het feit dat er sprake was van twee (huis)nummers is geen bewijs dat er twee woningen waren. De "kangoeroewoning", dit is het gebouw met nummer op de plannen gevoegd bij het voormeld schrijven van de gemeente van 10 juni 2010, werd blijkens de luchtfoto's in het dossier ook zeker na 2005 gebouwd. Het gaat dus geenszins om de verbouwing en uitbreiding van een tweede woonhuis dat als hoofdzakelijk vergund moet worden aangezien.

Er kan dus niet worden besloten dat de herstellvordering op onjuiste feiten steunt.

9.5.4.1 Wat de kennelijke onredelijkheid betreft stellen de beklagden als eerste middel dat de Inbreuken het open agrarisch gebied op geen enkel ogenblik aantasten, aangezien de constructie zich aan de uithoek van het perceel bevindt en verscholen is achter bestaande en vergunde gebouwen, en dat zich in de onmiddellijke omgeving loodsen en opslagplaatsen en de autosnelweg bevinden. Zij wijzen er ook op dat het gehele gebied bestemd is tot agrarische bedrijvzone, met de bedoeling er metershoge glazen serres te bouwen.

Als tweede middel stellen zij (opnieuw) dat het gaat om twee bestaande, vergunde en niet-vernietigde woningen, die wel degelijk bepaalde "basisrechten" voor hen creëren en dat van een "residentieel uitzicht" geen sprake is, want niet zichtbaar, en de illegale constructie verbonden is met de bestaande gebouwen zodat het uitzicht niet helemaal ingrijpend is gewijzigd.

Ten derde voeren zij aan dat de illegale constructie volledig ingesloten ligt tussen de snelweg en bestaande vergunde gebouwen, zodat de bewering in de herstellvordering dat de inbreuk een "belangrijke impact" heeft op de omgeving of "buitenproportioneel" is, een loutere stijfformule is en in strijd met de realiteit.

Ten vierde menen zij dat er geen sprake is dat de constructies afbreuk doen aan de landschappelijke waarde van de omgeving, aangezien de eigendom sinds het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 (en niet 25 mei 2009) houdende de definitieve

vaststelling van het GRUP Afbakening Regionaalstedelijk gebied Oostende werd omgezet naar gebied voor glastuinbouwzone, de onteigeningsmachtiging op 30 mei 2011 werd verleend aan de West-Vlaamse Intercommunale (WVI) en de woningen onvermijdelijk zullen moeten worden gesloopt. De beklagden vragen de algemeen directeur van het WVI op te roepen als getuige over de stand van zaken in de onteigening van de percelen. Volgens de beklagden is het landschappelijk waardevol karakter van de omgeving volledig door het vigerend RUP vernietigd.

Als vijfde middel stellen zij dat het argument dat aan de esthetische en historische waarde van de gebouwen afbreuk is gedaan elke feitelijke grondslag mist; aangezien het advies van de afdeling onroerend erfgoed in het kader van de aanvraag tot regularisatie gunstig was.

Ten zesde menen zij dat het onredelijk is te motiveren dat de ligging van een nabijgelegen habitatrichtlijngebied meebrengt dat de impact zo beperkt mogelijk moet blijven, aangezien dit de overheid er klaarbijkelijk niet van weerhouden heeft het geheel gebied te bestemmen tot een bedrijvenszone met glasteelt.

De beklagden werpen ook op dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich niet zonder meer kan verschuilen achter het feit dat de bouwwerken in de zone *non aedificandi* (bouwvrije strook) zijn opgericht, bedoeld in het KB van 4 juni 1958 betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen. Zij stellen dat het niet opgaat eerst dichtbij een reeds bestaande woning een snelweg te leggen, waardoor zij in een bouwvrije zone terecht komen, en daardoor elke verbouwing of uitbreiding onmogelijk werd gemaakt. Zij stellen dat het KB een onwettige situatie tot stand brengt en een ongeoorloofde discriminatie teweeg brengt en daardoor ook onwettig is en buiten toepassing moet worden gelaten. Zij wijzen er ook op dat het KB werd gewijzigd bij Besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2011 tot wijziging van een aantal besluiten ter integratie van machtigingen en toestemmingen in de stedenbouwkundige vergunning of de verkavelingsvergunning, zodat er een wijziging kan worden toegestaan op deze zone *non aedificandi*.

9.5.4.2 Het hof verwijst naar de uiteenzetting door de eerste rechter op pagina 6 van het bestreden vonnis wat de motieven en vaststellingen in de herstellvordering betreft en maakt deze kortheidshalve tot de zijne.

Op het ogenblik van de overtredingen lagen de percelen waarop de wederrechtelijke bouwwerken plaatsvonden in agrarisch gebied en het perceel met nummer deels in reservatiegebied. Sinds het Besluit van de Vlaamse Regering van 15 mei 2009 is het perceel gelegen binnen het beheersingsgebied van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) Afbakening regionaalstedelijk gebied Oostende in "agrarische bedrijvenszone". De percelen palen onmiddellijk aan het domein behorend tot de autosnelweg) en de afrit . De autosnelweg doorkruist het agrarisch gebied. De verschillende wederrechtelijke constructies zijn opgetrokken of verbouwd binnen de "breedtegrens" van dertig meter van het domein van de autosnelweg, zoals bepaald bij het KB van 4 juni 1958

betreffende de vrije stroken langs autosnelwegen. De zogenaamde "kangoeroewoning" bevindt zich op ongeveer 5 meter van de gracht van de autosnelweg. Uit de foto's en kaarten/plannen gevoegd bij het dossier blijkt dat het een grotendeels open agrarisch gebied betreft en de percelen hoofdzakelijk omringd zijn door weilanden. In de onmiddellijke omgeving bevinden zich wel een aantal gebouwen, volgens de beklagden loodsen en opslagplaatsen, die voor landbouwdoeleinden lijken te zijn bestemd.

De gebouwen waarop de overtreddingen betrekking hebben zijn opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, met volgende kenmerken: "

- datering: 17de eeuw en vierde kwart 19de eeuw
- type: boerwoningen, hoeven en stallen
- Hoeve met losse bestanddelen, reeds aangeduid op de Ferrariskaart (1770-1778): 17de eeuwse kelder ... met draatgewelf en ... traal natuurstenen zultje met Knopkapiteel .... Stal in balken gedateerd '1877'."

De toestand voor de overtredding was onder meer op grond van de luchtfoto's van 2000 en 2005 een hoevewoning in L-vorm met enkele losstaande gebouwen.

9.5.4.3 Uit de herstellvordering blijkt dat de herstellvorderende overheid met de sinds 15 mei 2009 gewijzigde toestand heeft rekening gehouden en de herstellvordering er aan heeft toegelicht. Zo wijst de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur er op dat het gebruik van het terrein niet kadert in een agrarische bestemming, laat staan in een bestemming betreffende glastuinbouw.

Zoals hiervoor vermeld in randnummer 9.5.3 is het feitelijk onjuist dat er sprake is van twee vergunde niet-vervallen woningen.

Het feit dat het perceel paalt aan het domein behorend tot de autosnelweg en binnen een ingevolge het KB van 4 juni 1958 bouwvrije zone ligt wist de tweede beklagde op het ogenblik van de aankoop, zodat zij met dat KB rekening kon en diende te houden. Het KB van 4 juni 1958 sluit overigens instandhoudings- en onderhoudswerken niet uit. Van een onwettigheid van het KB kan op de gronden aangehaald door de beklagden geen sprake zijn: de toestand van personen die een zakelijk of persoonlijk recht hebben op percelen die gelegen zijn aan het domein palend aan een autosnelweg en deze die een zakelijk of persoonlijk recht hebben op percelen die niet aan het domein van de autosnelweg palen is niet vergelijkbaar. Het KB schendt de bepalingen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet klaarblijkelijk niet.

In concreto ten onrechte roepen de beklagden in dat het kort door de bocht is te stellen dat voor elke verbouwing of uitbreiding, in acht genomen het Besluit van de Vlaamse Regering van 23 december 2011 dat het artikel 2 van het KB van 4 juni 1958 heeft gewijzigd, geen afwijking zou kunnen worden toegestaan: een gelijke afwijkingsmogelijkheid bestond reeds voordien en ingevolge die afwijkingsmogelijkheid kan de wegbeheerder enkel voorbij de tlende meter van de grens van het domein van de autosnelweg afwijkingen toestaan, terwijl

de "kangoeroewoning" op slechts een 5-tal meter van de grens van het domein van de autosnelweg ligt. Het is irrelevant dat de voor de aanleg van de autosnelweg reeds bestaande woning nog dichterbij de kangoeroewoning bij de autosnelweg was en is gelegen.

Zelfs indien dit KB onwettig zou zijn, wat niet zo is, blijkt dat zonder de onwettigheid dezelfde herstelmaatregel noodzakelijk is om de gevolgen van het stedenbouwkundig doen ophouden. De overige motieven van de herstellvordering verwijzen immers naar, wat de kangoeroewoning betreft, de onmogelijkheid om op grond van artikel 4.4.12 VCRO een stedenbouwkundige vergunning te bekomen van een bestaande zonevrijwoning, aangezien het aantal woongelegenheden niet beperkt blijft tot het bestaande aantal, naar de inbreuk op de bestemmingsvoorschriften inzake agrarische gebieden, naar de ligging van de overtreding in grotendeels open agrarisch gebied en het hoofdzakelijk omringd zijn door weilanden, naar de grootte van de inbreuk die een belangrijke impact heeft op de omgeving en de verhoudingen van de bebouwing op het perceel uit proportie brengt, en naar de omstandigheid dat wegens het nabijge habitatrictlijngebied de inname van ruimte en impact op dat gebied zo beperkt mogelijk moet blijven.

Noch de omstandigheid dat ingevolge de onteigeningsmachtiging verleend aan de WVI er voor de beklagden een onteigeningsdreiging is, noch dat wanneer deze onteigening er zou komen de gebouwen op de percelen volledig zullen worden gesloopt, noch dat daarna er grote serres zullen worden gebouwd, staat er aan in de weg de herstellvordering in te willigen. Het is overigens niet zo dat de beklagden in geval van inwilliging van de herstellvordering reeds "een deel van het vuile werk voor de WVI (mogen) opknappen". Het zijn de beklagden die ingevolge de door hen gepleegde overtredingen tot herstel gehouden zijn, ongeacht of zij op het ogenblik van de uitvoering van het herstel al dan niet nog eigenaar zullen zijn. De overtredingen werden overigens ook gepleegd voor het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan Afbakening regionaalstedelijk gebied Oostende in werking trad.

Er zijn aldus ook geen redenen om de directeur van de WVI als getuige te horen.

De motivering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur dat de inbreuken afbreuk doen aan de esthetische en historische waarde van de gebouwen is niet kennelijk onredelijk, gelet op voormelde opname in de inventaris van het bouwkundig erfgoed en kenmerken van de gebouwen zoals daarin omschreven. Het feit dat het advies van de afdeling onroerend erfgoed in het kader van de regularisatieaanvraag gunstig was is geen bewijs dat de motivering kennelijk onredelijk is.

9.5.4.4 In acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering is het hof van oordeel dat de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De door de beklagden aangevoerde motieven zijn niet van aard het hof tot een andere overtuiging te kunnen brengen.

Er zijn geen aanwijzingen dat van de bestemming op geldige wijze kan afgeweken worden; de motivering van de herstellvordering laat ook toe te besluiten dat het niet zo is dat de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken of het betalen van een meerwaarde kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen (art. 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° VCRO).

Verder is het, alle omstandigheden in acht genomen, niet zo dat het voordeel van het herstel in de oorspronkelijke toestand van al de gebouwen waarop de herstellvordering betrekking heeft voor de goede ruimtelijke ordening door het herstel kennelijk niet zou opwegen tegen de last die er voor de beklagden uit voortvloeit. Het blijkt niet dat ook met een minder ingrijpende maatregel de goede ruimtelijke ordening kan worden hersteld. De beklagden namen een risico door te bouwen, uit te breiden en te verbouwen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning; zij kunnen zich thans niet verschuilen achter de bewering dat de aanbouw met lessenaarsdak er vroeger reeds was en dat de aanbouw aan het hoofdgebouw slechts een diepte van een meter bedraagt. De beklagden laten wat de aanbouw aan het hoofdgebouw betreft trouwens na te vermelden dat de aanbouw een lengte van 12,10 meter heeft, zodat de bijgebouwde oppervlakte wel degelijk aanzienlijk is.

Het door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen.

Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De herstellvordering is niet onwettig noch kennelijk onredelijk.

9.6 De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de herstellvordering de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het nalmen van de beklagden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het hof oordeelt het door de stedenbouwkundig inspecteur voorgestelde bedrag voor de dwangsom passend. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklagden om zelf tot het herstel over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiartoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art. 1385bis, laatste alinea, Ger.W. nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

9.7 Overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 VCRO, dient het hof te bevelen dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen

Hof van beroep Gent - tiende kamer - 2013/NT/579 - p. 19

19e blad

voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oudenburg van ambtswege in de uitvoering van het herstel kunnen voorzien.

10. Er zijn geen aanwijzingen dat er burgerlijke belangen zijn die niet in staat van wijzen zijn, zodat het hof deze niet ambtshalve aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 2, 38, 40, 41, 50, 65, lid 1, 66 en 100 Strafwetboek,
- art. 1, 8, § 1 en 14 van de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie,
- art. 211 en 211bis Wetboek van Strafvordering,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

bevestigt het bestreden vonnis wat betreft de beslissingen over de bijdrage tot het Slachtofferfonds en de vergoeding voor administratieve kosten,

wijzigt het bestreden vonnis voor het overige als volgt:

verbetert de telastlegging zoals hiervoor vermeld in de randnummers 4.1, 4.2 en 4.3,

veroordeelt de eerste beklaagde voor al de onderdelen van de enige telastlegging samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 5.500, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de duur van drie jaar wat € 250, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 1.375, van de geldboete en twintig dagen van de vervangende gevangenisstraf betreft,

veroordeelt de tweede beklaagde voor al de onderdelen van de enige telastlegging samen tot een geldboete van € 1.000, vermeerderd met 45 deciemmen tot € 5.500, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden,

PAGE 01-00000050029-0017-0021-01-01-4

verleent de uitsluiting van de tenuitvoerlegging van dit arrest voor de duur van drie jaar wat € 250, vermeerderd met 45 decimale tot € 1.375, van de geldboete en twintig dagen van de vervangende gevangenisstraf betreft,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie in beide aanleggen, in eerste aanleg begroot op € 153,75 en in beroep op € 154,25,

wat betreft de herstellvordering:

verklaart de vordering tot staking van het strijdig gebruik niet antvankelijk,

verklaart de herstellvordering voor het overige als volgt gegrond,

beveelt de beklaagden over te gaan tot het herstel van de plaats te kadastraal gekend onder

in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, dit door:

- het verwijderen van de aanbouw met lessenaarsdak (nr. 2 op de plannen bij het schrijven van de gemeente van 10 juni 2010),
  - het verwijderen van de aanbouw (nr. 8 op de plannen bij het schrijven van de gemeente van 10 juni 2010) aan het oorspronkelijke hoofdgebouw,
  - het verwijderen van de nieuwe gelijkvloerse uitbouw (nr. 6 op de plannen bij het schrijven van de gemeente van 10 juni 2010),
  - het verwijderen van de gedeelte nieuw gemetste muur (nr. 7-9 op de plannen bij het schrijven van de gemeente van 10 juni 2010),
- al deze verwijderingen inclusief eventuele vloerplaat en fundamenten, het opvullen van de bouwputten met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Oudenburg van ambtswega in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 6.1.46 V.C.R.O.,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de veroordeelden een dwangsom zal worden verbeurd van € 125 per persoon en per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van twaalf maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

houdt geen burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Hof van beroep Gent - tiende kamer - 2013/NT/579 - p. 21

21e blad

Kosten eerste aanleg: € 153,75

Kosten beroep:

Afschrift vonnis: € 30,00
Afschriften akten HB: € 6,00
Opstelrecht ber.bekd.: € 35,00
Dagvaarding: € 69,23

€ 140,23

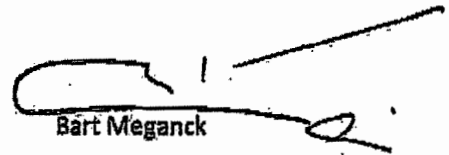
+ 10%: € 14,02

Totaal: € 154,25

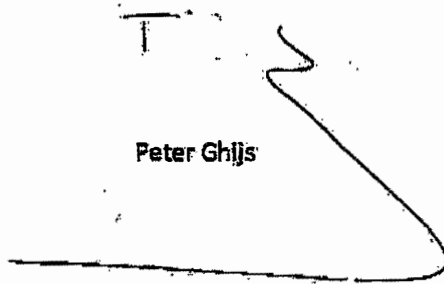
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Dirk Van Remoortel, als voorzitter, en de raadsheren Peter Ghijs en Bart Meganck, en in openbare rechtzitting van 28 november 2014 uitgesproken door voorzitter Dirk Van Remoortel, in aanwezigheid van Johanna Erard, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Bart Meganck

Peter Ghijs

Dirk Van Remoortel

